

המכשפה קאטרין

עמי רוסייה הצפון-מזרחית
צייר גוסרוב

לפני שנים רבות חיה מכשפה. קאטרין קראו לה. איש לא ידע איפה עומדת היארנגה שלה, אך קאטרין הופיעה בין אנשים ועשתה להם מעשים רעים רבים. קורה שחוזר אדם מהציד, מוריד את אריה ים מהמזחלת ורוצה לשחוט אותו, ופתאום תחת הסכין לא בשר של אריה ים אלא אבן. וקורה גם שארנבת מגיעה למחנה, רוקדת באמצע חצר כאילו ביקשה "רק קחו אותי". הצייד לוקח רובה, רוצה לירות ופתאום בידיו לא רובה אלא זנב של כלב. ואמרו שלקאטרין היה כוח להפוך אדם בחיה. וגם סיפרו שמשרתים אותה כל מיני, דג סלמון, ארנב אפור, אייל בעל קרניים, זאב בעל שיניים חדות, מדוזה צורבת, שועלה לבנה, שחף ים שחור, לבנה כסף ואזוב הצומח תחת שלג, שאיילים אוהבים לאכול אותו וקוראים לו יאגיל. ולכל אלה יש גם כוח מיוחד. נכון, הם לא יכולים להפעיל את כוחם אלא במקרה של סכנת נפש, וזה רק

פעם אחד בחיים.

הצייד טינין שמע סיפורים כאלה הרבה אך לא האמין.. יום אחד חזר מהציד ואומר לאשתו "מדוע את שוכבת? היית לפחות מטליה את מעיל החורף שלי שמלא חורים."

"תעשה זאת בעצמך, אם יש לך חשק לכך" עונה לו האישה.

"אני עייף, וזו לא עבודה לגבר!"

"איך שלא יהיה, ואני רוצה לישון!"

"איך זה?" התרגז טינין "אני כולי קר, רעב, רוצה לאכול, וממך לא שומע אפילו מילה טובה!"

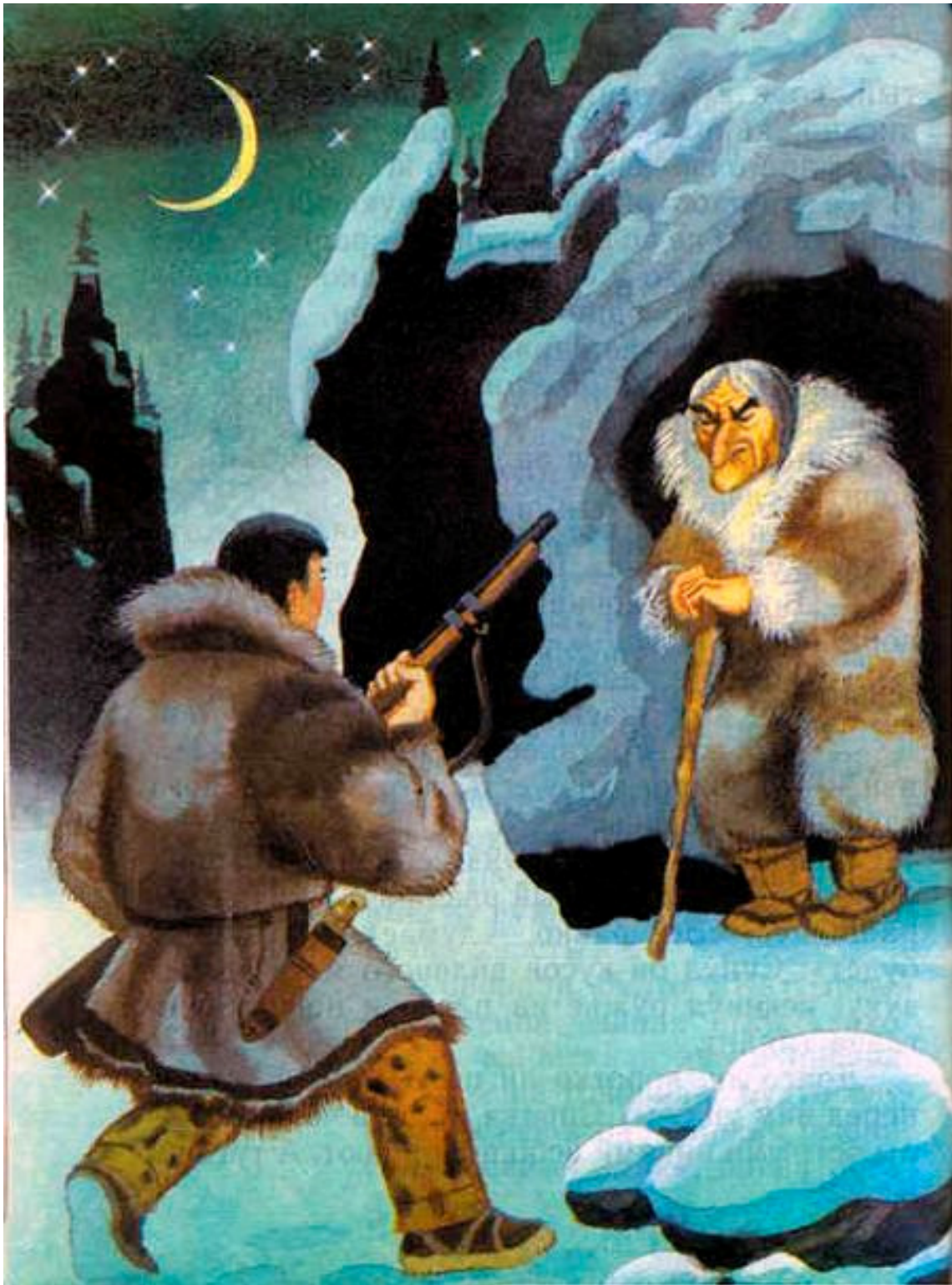
נזף טינין באשתו והחליט להיפרד ממנה. זו לא הפעם הראשונה שהיא מתנהגת כך. "מילא" חשב "גם כך זה לא חיים." שם חתיכת בשר מיובש תחת החולצה, לקח רובה על כתף והלך לאן שעיניים יובילו.

הלך הרבה זמן עד שהגיע לגיא. מימין ומשמאל סלעים שחורים עם חודים שכאילו דוקרים שמיים. ובינתיים ירד

ערב. חשב טינין "לאן אלך בחושך?" הוא ראה מערה

לפניו, ורצה להיכנס שם, אך לא הספיק לעשות צד

כשמהמערה יצאה אישה זקנה, רזה, מגובנת, אף כמו וו, ראש מחודד, שיניים כמו ניבים ארוכים של אריה ים.

"אא, הנה טינין הגיע! אני מחכה לך כבר הרבה זמן!"
השתומם הצייד - מאין הזקנה יודעת את שמי? והיא
אומרת "אני יודעת הכל!"

וטינין הבין שנפל לידיה של קאטרין בעצמה.
"יש לי עובדים רבים, חיות, ציפורים וצמחים שונים, אבל
אין לי בן-אדם" אומרת הזקנה "שמע צייד. מעכשיו
תהיה העובד שלי. תעשה כל מה שאצווה!"
טינין תפס ברובה "אינני רוצה להיות עובד שלך!"
"הה-הה-הה! תרצה להרוג אותי? אז תסתכל רק ממה
תרצה לירות!"

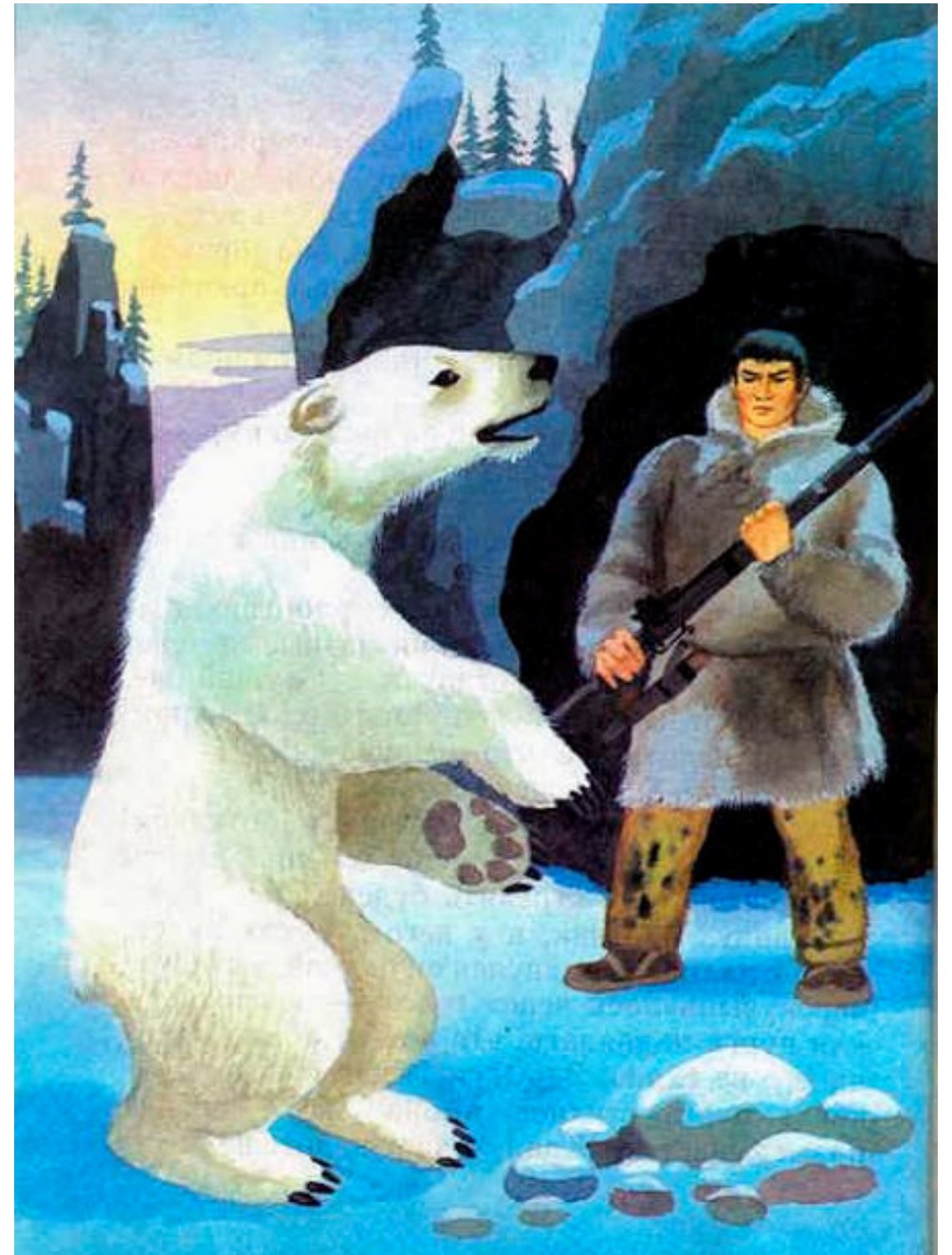
הצייד ראה שבידיו מקל במקום רובה. הוא הניף את
המקל מעל ראשו ואז התחילה סופת שלג, חושך נעשה
סביב, לא רואים כלום.

הוא התחבא בתוך השלג, חיכה שהסופה תעבור, אבל
זו כל פעם יותר חזקה נעשית.

חיכה, חיכה, ראה שמחכה לשווא, קם והלך.
הלך הרבה זמן בשלג עמוק אך למחנה שלו לא הגיע.
התעייף, נשכב בשלג ונרדם. וכשהתעורר ראה - לפניו
אותה המערה, אותה זקנה יושבת וסורקת את
שערותיה בקרני אייל.

"נו איך, צייד, עכשיו תסכים?"

חשב טינין ולא ראה מוצא.
"טוב" אמר "רק תני לי לאכול."
הזקנה רק ניערה את שערותיה ומיד הופיעה מזחלת
איילים. ועל המזחלת אוכל רב, צלי של כלב ים, בשר
אייל, בשר מיובש. טינין טעם מכל, אכל לשובע ועוד שם
קצת תחת החולצה.
"נו, כך טוב" אמרה המכשפה "עכשיו אלך לישון ואתה
שמור כאן ואל תיתן להיכנס לאף אחד. אם תכניס
מישהו אהפוך אתך לגליד קרח!"
עומד טינין בפתח המערה, מחשבות עצובות באות לו.
והנה דוב לבן מתקרב אליו.
"מה נחוץ לך?" שואל הצייד. "אני רוצה לראות את
המכשפה קאטרין" עונה הדוב.
"לא אתן לך להיכנס" אומר הצייד.
"איך לא תיתן? אתה יודע מי אני? אני העובד הראשון
שלה!"
"מי שלא תהיה, לך מכאן!"
התרגז הדוב, הראה שיניים, עוד מעט ויתנפל על הצייד.
וטינין תפס רובה, כיוון..
"עזוב, עזוב" אומר הדוב "אל תירה!" ועוד צועק "תהיה
לארנבת!"

וטינין הפך באמת לארנבת. הוא קפץ סביב המערה, ניסה לקחת את הרובה אבל לא הצליח. ואז הבין שהדבר היחיד שיכול להגן עליו אלה הרגליים שלו. הסתובב עוד קצת ואחר כך דילג אל המחנה. הוא בא ליארנגה שלו. "שלום אשתי! זה בעלך, טינין." הציצה האישה מהיארנגה והתחילה לצחוק "איפה נראה שבעלי יהיה ארנבת! לך מכאן כי אחרת אשחרר עליך כלבים!"

נבהלה הארנבת ורצה לטונדרה. רצה הרבה זמן, נעשתה רעבה, אך שם לא מצאה שום עשב לאכול, הכל מכוסה בשלג.

התחיל טינין לבכות מרעב. ופתאום ראה, שם איפה שהדמעות נפלו השלג הפשיר ונראה אזוב יאגיל. קפצה אליו הארנבת אבל היאגיל נבהל שהיא תאכל אותו וצעק "תהיה לכלב ים!"

והארנבת הפכה לכלב ים. הוא שכב על השלג, חלם על מים אבל היה רחוק מהים. הוא זחל כל היום וכל הלילה. בסוף הגיע למים. שחה שם ורואה - דג סלמון שוחה. "אהא," חשב כלב ים "יהיה לי מה לאכול" והתחיל לרדוף אחרי הדג וזה צועק "תהיה לזאב!" כלב הים נעשה זאב. מכה בכפות רגליו על המים, עוד

"לעולם לא אאמין שאשתי תדע דברים כאלה. קאטרין יודעת להפוך את עצמה לזבוב. ואת יכולה לעשות כך?" "לזבוב? בוודאי. אפילו ליתוש אהפור!" עונה האישה בגאווה.

רק אמרה והנה יתוש קטן מתחיל להתעופף ביארנגה. עף, מזמזם. וטינין מגיש לו את ידו. התיישב היתוש על ידו של טינין, התחיל לתקוע אך אפו לתוך עור ולמצוץ דם וטינין "חלאפ!" ומחץ אותו.

מעט יטבע. איכשהו יצא לחוף. עומד ליד הסלעים, כולו גלידי קרח עליו ורועד מקור. אלא שאז עברה לידו שועלה. הזאב אחריה. רודף אותה והיא מפחד צועקת "תהיה לשחף ים!" והזאב הפך לשחף. עף מעל הים, בקושי מחזיק את עצמו על כנפיו כי הוא רעב מאוד. ראה מדוזה ורצה לתקוף אותה. והמדוזה אומרת "תהיה אייל!" השחף נעשה אייל. שוחה בים, רק הקרניים בולטות מעל המים. עוד מעט יטבע. למזלו הים קפא והוא יצא איכשהו על הקרח ומהקרח חזרה לחוף. הוא רועד מקור וסביב הכל ריק. רק שלג וסלעים. רץ האייל לטונדרה. רץ ורואה עץ לבנה על הדרך. חשב "לפחות קצת קליפת עץ אנגוס." ורק ניגש ללבנה וזה צועק "תהיה לבן-אדם!" וטינין נעשה שוב לבן-אדם. חזר הביתה וסיפר לאשתו על הכל מה שקרה לו. "כבר ראיתי הרבה דברים בעולם, אבל דבר כזה עוד לא היה!"

"אתה עוד תראה דברים!" אומרת האישה "איך העזת לברוח מהעבודה אצלי. הרי אני היא קאטרין המכשפה!" טינין הרגיש כאילו נמלים רצים בגבו, כך נבהל. אבל לא הראה לה את פחדו.